

N:o 217.

Af herr **L. Eriksson** i Bäck, om *skrifvelse till Kongl. Maj:t angående offentliggörande i tryck af de fyrktal, som öfverstiga etthundra.*

Behovvet af en begränsning af den kommunala rösträtten på landet är nu så allmänt erkänd, att derom behöfver ej mycket ordas, men om huru långt denna begränsning bör gå, äro meningarne mycket delade, till stor del beroende på större eller mindre kännedom och förhoppningar om huru en eventuel förändring i ena eller andra hänseendet komme att gestalta sig i röstlängderna. I praktiken blir det alltid betydligt mycket svårare för de små fyrktalen att göra sina önskningsgällande, än hvad längderna utvisa. Och som i kommuner med låg fyrktalssumma några få egare af mindre än 1,000 fyrk kunna utöfva allt för stort inflytande på kommunens angelägenheter gent emot de mindre fyrktalen, böra naturligtvis dessa, som man kan kalla hundratal röster, äfven på lämpligt sätt begränsas.

Andra Kammaren antog vid sistlidet års riksdag ett relativt röstmaximum af $\frac{1}{20}$ för bolag och $\frac{1}{10}$ för annan röstberättigad af kommunens hela röstetal samt ett absolut maximum af 1,000 röster. Detta skulle dock verka mycket ojemnt såväl inom samma kommun som mellan kommunerna inbördes, i det att fyrktal, som räknas i flere tiotusental, pressades ned till 1,000 röster, på samma gång som fyrktal, obetydligt öfver 1,000, pressades ned endast till samma röstetal, och i kommuner med sammanlagdt intill 10,000 fyrk kunna likväl några få obegränsade eller mycket litet begränsade röstetal bestämma öfver de öfriga. I min förra året väckta motion, n:o 209, till hvilken hänvisas, finnes visser-

ligen också ett absolut maximum af 1,000 röster, men det inträder först för ett fyrktal af 12,000 och föregås af en stigande nedpressning af röstetalen från 100 fyrk och uppåt, hvilken har den obestriddiga fördelen, att den verkar lika på samma fyrktal öfverallt i landet.

Man kan dock ej af 1892 års statistik få någon säker vägledning härutinnan, liksom ej heller för verkningarna af $\frac{1}{10}$ - eller $\frac{1}{20}$ -begränsningen (man får endast veta, att ett visst *antal* röstberättigade träffas af de båda senare förslagen), då ej fyrktalet för hvarje röstegande finnes angifvet, utan endast antalet personer inom vissa röstklasser, men ej ens medeltalet fyrk. Derfor vore önskligt och nyttigt, att för dem, som vilja söka utreda de verkliga teoretiska följderna af en ändring i den kommunala rösträtten, funnes att i tryck få upplysning om röstetalet för hvarje röstberättigad. Men som detta skulle kräfva stora kostnader och de små röstetalen mera sällan användas, emedan de känna sin vanmagt, torde det vara till fyllest och lämpligare att endast medtaga dem, som hafva öfver 100 fyrk. Ett sådant häfte blefve nog mindre än 1892 års rösträttshäfte och behöfde ej föregås af någon utredning, hvarför kostnaderna ej behöfde blifva så synnerligt stora.

På grund häraf får jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen ville i skrifvelse hos Kongl. Maj:t anhålla, det Kongl. Maj:t ville låta, efter de fyrktalslängder, som användes för 1892 års kommunala rösträttsstatistik, som bihang dertill, i tryck offentliggöra fyrktalet för hvar och en fyrkegande, som har mer än 100 fyrk.

Stockholm den 6 februari 1899.

Lars Eriksson.